

ПОСЛАННЄ СЪВ. АПОСТОЛА ПАВЛА ДО ЖИДІВ.

¹ Почасту і всяково промовляючи здавна Бог до батьків через пророків,

² в останні сі дні глаголав до нас через Сина, котрого настановив наслідником усього, котрим і віки створив.

³ Сей, будучи сяєвом слави і образом особи Його, і двигаючи все словом сили своєї, зробивши собою очищенне гріхів наших, осівсь по правиці величчя на вишинах,

⁴ Стільки луччий будучи від ангелів, скільки славніше над їх наслідував імя.

⁵ Кому бо рече коли з ангелів: Син мій еси Ти, я сьогодні родив Тебе? і знов: Я буду Йому Отцем, а Він буде мені Сином?

⁶ Коли ж знов уводить Перворідня у вселенну, глаголе: І нехай поклонять ся Йому всі ангели Божі.

⁷ І до ангелів же глаголе: Що творить духи ангелами своїми, а полеме огня слугами своїми.

⁸ Про Сина ж: Престол Твій, Боже, по вік вічний, палиця правоти — палиця царювання Твого.

⁹ Полюбив еси правду, і зненавидів беззаконне; за се помазав тебе, Боже, Бог твій елеєм радости більш спільників Твоїх.

¹⁰ І (знов): У почині Ти, Господи, землю оснував еси, і небеса — діло рук Твоїх.

¹¹ Вони зникнуть, Ти ж пробуваєш, і всі, як шати зветшають,

¹² і як одержину згорнеш їх, і перемінять ся; Ти ж той же самий еси, і літа Твої не скінчать ся.

¹³ Кому ж із ангелів сказав коли: Сиди по правиці в мене, доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг Твоїх?

¹⁴ Чи не всі ж вони служебні духи, посилаємі на служення про тих, що хочуть наслідувати спасення?

2

¹ Тим подобає нам більше вважати на те, що чували, щоб иноді не відпасти.

² Бо коли промовлене ангелам слово було певне, і всякий переступ і непослух прийняв праведну відплату,

³ то як нам утекти, що недбали про таке велике спасення? котре, почавши проповідувати ся через Господа, від тих що чули, нам стверджено,

⁴ як свідкував Бог ознаками і чудесами, і всякими силами, і роздаванням Духа святаго, по своїй волі.

⁵ Не ангелам бо покоровив вселенну грядущу, про котру глаголемо;

⁶ засвідкував же хтось десь, глаголючи: Що таке чоловік, що памятаєш його, або син чоловічий, що одвідуєш його?

⁷ Умалив еси його малим чим од ангелів; славою і честю вінчав еси його, і поставив еси його над ділами рук Твоїх;

⁸ все покоровив еси під ноги його. А впокоривши йому все, нічого не zostавив неупокореним йому. Тепер же ще не бачимо, щоб усе було йому впокорене,

⁹ а бачимо Ісуса, малим чим умаленого від ангелів, за муку смерти увінчаного славою й честю, щоб благодаттю Божою за всіх пожив смерти.

¹⁰ Подобало бо Тому, про кого все і ким усе, що привів многих синів у славу, починателя спасення їх страданнями звершити.

11 Бо й хто освячує і хто освячуєть ся, від Одного всі; з сієї то причини не соромить ся братами звати їх,

12 глаголючи: Звіщу імя Твоє браттю моему, посеред церкви сьпівати му хвалу Тобі.

13 І знов: Надїяти мусь на Него. І знов: Ось я і дїти, що дав менї Бог.

14 Коли ж дїти стали ся спільниками тіла і крови, і Він так само спільником їх, щоб смертю знищити того, що має державу смерти, се єсть диявола,

15 і визволити тих, що з страху смерти через усе житте підневолені були рабству.

16 Справдї бо не ангелів приймає, а насінне Авраамове приймає.

17 Звідсіля мусїв у всьому подобитись братам, щоб бути милосердним і вірним архиереєм у Божому, щоб очистити гріхи людські.

18 У чому бо сам пострадав, спокушуваний бувши, може і тим, що спокушують ся, допомогти.

3

1 Тим же, братте сьвяте, поклику небесного спільники, вважайте на Посланика і Сьвятителя визнання нашого, на Христа Ісуса.

2 Вірен Він Тому, хто настановив Його, як і Мойсей у всьому домі Його:

3 більшої бо слави Сей над Мойсея сподобив ся, скільки більшу честь має, ніж будинок, той, хто збудував його.

4 Всякий бо будинок будує хтось, а хто все збудував, се Бог.

5 І Мойсей же вірен у всьому домі Його, яко слуга, на сьвідченне тому, що мало глаголатись;

⁶ Христос же, яко Син, в домі Його, котрого дім ми, коли свободу і похвалу надії аж до кінця твердо держати мем.

⁷ Тим же (яко ж глаголе Дух сьвятий): Сьогодні, як голос мій почуєте,

⁸ не закаментайте сердець ваших, як в прогніванню, в день спокуси в пустині,

⁹ де спокушували мене батьки ваші, досьвідчались про мене, й виділи діла мої сорок років.

¹⁰ За се прогнівивсь я на рід той і сказав: Завсіди заблуджують серцем, і не пізнали вони доріг моїх;

¹¹ так що поклявсь я в гніві моім: Чи (коли) ввійдуть вони в відпочинок мій.

¹² Остерегайтесь, братте, щоб не було в кого з вас серце лукаве і невірне, та не відступило від Бога живого.

¹³ А вговоруйте один одного щодня, доки сьогодні зоветь ся, щоб не став которий з вас запеклим через підступ гріха.

¹⁴ Бо ми стали ся спільниками Христовими, коли тільки початок істнування до кінця твердо додержимо.

¹⁵ Коли (нам) глаголеть ся: „Сьогодні, коли почуєте голос Його, не закаментайте сердець ваших, як у прогніванню.“

¹⁶ Деякі бо, чувши, прогнівали (Бога), тільки ж не всі, що вийшли з Єгипту з Мойсейом.

¹⁷ На кого ж Він гнівив ся сорок років? Чи не на тих, що грішили, котрих кості полягли в пустині?

¹⁸ Кому ж Він кляв ся, що не ввійдуть у впокій Його, коли не неслухняним?

¹⁹ І бачимо, що не змогли ввійти за невірство.

4

¹ Біймо ся ж оце, щоб, коли застаєть ся обітниця ввійти в покій Його, не явив ся хто з вас опізнившисьь.

² Бо й нам благовіствовано, як і тим, тільки не було користне їм слово проповіді, не зєднавшись з вірою тих, що слухали Його.

³ Входимо бо в відпочинок ми, що увірували, яко ж рече: „Так що покляв ся я в гніві моім, що не ввійдуть в відпочинок мій,“ хоч діла від настання сьвіту скінчені.

⁴ Рече бо десь про семий день так: „І відпочив Бог дня семого від усіх діл своїх.“

⁵ І в сьому (місці) знов: „Чи коли ввійдуть у відпочинок мій.“

⁶ Коли ж оставляєть ся, щоб деякі ввійшли в него, а котрим перше благовіствовано, не ввійшли за непослух;

⁷ то знов означає якийсь день, „сьогодні“ глаголючи в Давиді, по стільких літах, яко ж було сказано: „Сьогодні, як почуєте голос Його, не закаменяйте сердець ваших.“

⁸ Бо коли б Ісус тих упокоїв, не говорив би про инший день після того.

⁹ Оце ж оставлено ще суботованне людям божим.

¹⁰ Хто бо ввійшов у відпочинок Його, той відпочив от діл своїх, яко ж од своїх Бог.

¹¹ Стараймо ся ж увійти в той відпочинок, щоб хто не впав тим же робом у недовірство.

¹² Живе бо слово Боже і дійственне, і гостріще всякого обоюдного меча, і проходить аж до розділення душі і духа, членів і мозків, і розсуджує помишлення і думки серця.

¹³ І нема творива невідомого перед Ним; усе ж наге і явне перед очима Його, про кого наше слово.

14 Маючи ж Архиерея великого, що пройшов небеса, Ісуса Сина Божого, держімось визнання.

15 Не маємо бо архиерея, що не міг би боліти серцем у немощах наших, а такого, що дізнав усякої спокуси по подобю, окрім гріха.

16 Приступаймо ж з одвагою до престола благодати, щоб прийняти милість і знайти благодать на поміч зачасу.

5

1 Всякий бо архиерей, із людей узятий, для людей поставляєть ся на служенне у тому, що Боже, щоб приносив дари і жертви за гріхи,

2 котрий би міг боліти серцем за нетямущих і заблуджених, бо й сам обложений немощею;

3 і ради того мусить, як за людей, так за себе приносити за гріхи.

4 І ніхто сам по собі не приймає чести, а хто поклонаний од Бога, яко ж і Аарон.

5 Так і Христос не сам себе прославив бути архиереєм, а Той, хто глаголав до Нього: „Син мій еси Ти, я сьогодні породив Тебе.“

6 Яко ж і инде глаголе: „Ти еси священник по вік по чину Мелхиседековому.“

7 Котрий за днів тіла свого приносив молитви і благання до Того, хто міг спасти Його від смерти, з великим голосіннем і слізми, і почуто Його за страх (Його перед Богом).

8 Хоч і Син Він був, тільки ж навчивсь послуху через те, що терпів,

9 і, звершившись, ставсь усім, що слухають Його, причиною спасення вічного,

10 і названий від Бога архиереєм по чину Мелхиседековому.

¹¹ Про котрого маємо велике слово, та важко його висловити; тому що ви немочні стали слухом:

¹² Бо коли вам годилось би бути учителями задля (часу), знов треба, щоб вас учено первих початків словес Божих, і стались такими, котрим треба молока, а не кріпкої пищі.

¹³ Усякий бо, що вживає (саме) молоко, (ще) несвідомий у слові правди, бо він малоліток.

¹⁴ Звершеним же тверда пища, маючим чувства вправлені довгою наукою до розсуджування добра і зла.

6

¹ Тим же, zostавивши початки Христового слова, ідімо до звершення, не кладучи знов основин покаяння од мертвих діл і віри в Бога,

² науки хрещення, і положення рук, і воскресення мертвих, і суду вічного.

³ І се зробимо, коли Бог дозволить.

⁴ Неможливе бо тих, що раз уже просьвітились, і вкусили дара небесного, і стали причастниками Духа сьвятого,

⁵ і вкусили доброго слова Божого і сили грядущого віка,

⁶ та й відпали, знов обновляти покаяннем, удруге розпинаючих у собі Сина Божого та зневажаючих Його.

⁷ Земля бо, що пє падаючий часто на неї дощ, і родить билину, потрібну тим, хто її садить, приймає благословенне від Бога;

⁸ а котра приносить терни та бодяки, непотрібна і близька прокляття, котрої кінець на спаленне.

⁹ Ми ж надіємось по вас, любі, луччого і ближчого до спасення, хоч і говоримо так.

10 Не єсть бо Бог неправеден, щоб забути діло ваше і труд любови, що показали ви в імя Його, послугувавши і послугуючи сьвятим.

11 Бажаємо ж, щоб кожен з вас являв таке саме старанне про тверду надію аж до кінця,

12 щоб не були ви лїниві, а послїдователї тих, що наслїдують обїтницї вірою і довготерпіннем.

13 Обїтуючи бо Аврааму Бог, яко ж бо нікого не мав більшого, щоб клястись, кляв ся собою,

14 глаголючи: „Истинно благословляючи благословлю тебе, і множуючи множу тебе.”

15 І так, будши довготерпилив, одержав обїтницю.

16 Люде бо більшим кленуть ся, і всякої суперечки між ними кінець на ствердження, — клятьба.

17 У тому ж, хотївши Бог більше показати наслїдникам обїтницї незмінність ради своєї, посередникував клятьбою,

18 щоб двома речами незмінними (в котрих не можна обманити Богу) мали кріпке втїшенне ми, що прибігаємо (до Нього) прийняти надію, що лежить перед нами,

19 котру маємо, яко якор душі, тверду і певну, і входить вона у саму середину за завїсою,

20 куди предтеча про нас увїшов Ісус, по чину Мелхиседековому, ставшись Архиєреєм по вік.

7

1 Сей бо Мелхиседек, цар Салимський, священник Бога вишнього, що зустрїв Авраама, як вертавсь він з побїща царїв, і благословив його;

2 котрому й десятину з усього віддїлив Авраам (перше ж оце перекладом зветь ся цар правди, а потім і цар Салимський, чи то цар впокою),

³ без батька, без матери, без родоvodu, ні почину днів, ні кoнця життjя не маючи, уподоблений же Сину Божому, пробуває священником вічно.

⁴ Дивіте ся ж, який великий той, кому і десятину дав Авраам патріярх із вибраного.

⁵ Тай ті із синів Левіїних, що приймають сьвященство, мають заповідь брати десятину з народу по закону, се єсть із браттjя свого, хоч і з чересел Авраамових вийшло воно.

⁶ Той же, хто не виводить роду свого від них, узяв десятину з Авраама, і маючого обітницю благословив.

⁷ Без усякого ж перечення менше від більшого благословляєть ся.

⁸ І тут беруть десятини люде, що мруть, а там — той, про кого сьвідчить ся, що він живе.

⁹ І, щоб так сказати, через Авраама взята десятина і з Левія, що бере десятини.

¹⁰ Ще бо в череслах отецьких був, як зустрів його Мелхиседек.

¹¹ Коли ж звершенне було через Левійське сьвященство (бо під ним люде озаконені стались), то яка ж іще потреба иншому встати сьвященикові по чину Мелхиседековому, а не по чину Аароновому звати ся?

¹² Коли бо переміняєть ся сьвященство, мусить конче і переміна закону бути.

¹³ Про Кого бо се говорить ся, з иншого коліна був, з котрого ніхто не приступав до жертівні.

¹⁴ Явно бо, що з коліна Юдового вийшов Господь наш, а про се коліно Мойсей об сьвященстві нічого не сказав.

¹⁵ І більше ще явно, що по подобю Мелхиседековому встає инший сьвященик,

16 котрий не по закону заповіді тілесної постав, а по силі життя незотлінного.

17 Сьвідкує бо: „Що Ти єси сьвященик по вік по чину Мелхиседековому.“

18 Стало ся ж знищенне попередньої заповіді за її неміць і невжиточність.

19 Нічого бо не звершив закон, а приведенне лучче впованне, котрим наближуємось до Бога.

20 І на скілько воно не без клятьби,

21 (ті бо сьвященики без клятьби ставали, а Сей з клятьбою через Того, хто глаголав до Него: „Кляв ся Господь, і не розкавав ся: Ти єси сьвященик по вік, по чину Мелхиседековому“)

22 на стілько луччого завіту став ся порукою Ісус.

23 І більш їх було сьвящениками, бо смерть боронила їм пробувати;

24 сей же, через те, що пробуває по вік, непереходяче має сьвященство.

25 Тим же і спасти може до кінця приходящих через Нього до Бога, будучи вічно жив, щоб посередникувати за них.

26 Такого бо нам подобало (мати) Архиерея, преподобного, безвинного, непорочного, відлученого від грішників і вищого небес,

27 котрий не має по всі дні нужди, як архиереї, перше за свої гріхи жертви приносити, а потім за людські: се бо зробив заразом, себе принісши.

28 Закон бо людей поставляє архиереями, маючих немочі, слово ж клятьби, що послі закону, Сина на віки звершеного.

8

1 Голова ж сказаного: Такого маємо Архиерея, що сів по правиці престола величчя на небесах,

² служителя святині і шкіні істинної, котру поставив Господь, а не чоловік.

³ Всякий бо архиерей поставляєть ся, щоб приносити дари і жертви; тим треба й Сьому що мати, щоб принести.

⁴ Бо коли б Він був на землі, не був би священиком, (де) є священики, що приносять по закону дари,

⁵ котрі служать образу і тіні небесного, яко ж глаголано Мойсейові, як хотів зробити шкіню. „Гледи бо“, рече, „зроби все по взору, показаному тобі на горі.“

⁶ Тепер же (Христос) лучче знярядив служенне, на скілько Він посередник луччого завіту, котрий на луччих обітницях узаконив ся.

⁷ Бо коли б первий той був без пороку, не шукалось би місця другому.

⁸ Докоряючи бо їх глаголе: „Ось ідуть дні, глаголе Господь, і зроблю з домом Ізраїлевим і з домом Юдовим завіт новий,

⁹ не по завіту, що зробив я з отцями вашими, того дня, як узяв я їх за руку, щоб вивести їх із землі Єгипецької: бо вони не пробували в завіті моім, і я занедбав їх, глаголе Господь.

¹⁰ Тим се завіт, котрий зроблю дому Ізраїлевому по тих днях, глаголе Господь: Давши закони мої в думку їх, і на серцях їх напишу їх, і буду їм Бог, а вони будуть мені народ.

¹¹ І не вчити ме кожен ближнього свого, і кожен брата свого, говорячи: Познай Господа; бо всі знати муть мене від малого та й до великого між ними.

¹² Тим що милостив буду на неправди їх, і гріхів їх і беззаконий їх не згадувати му більше.“

¹³ А що глаголе: „новий“, то обветшив первого; що ж обветшало і зстарілось, те близьке зотління.

9

¹ Мала ж і перва скиня установи служби, і сьвятиню людську.

² Споруджено бо перву скиню, а в ній сьвітильник і стіл і предложенне хлібів, котра зветь ся: Сьвята.

³ За другою ж завісою скиня, що звана: Сьвятая Сьвятих;

⁴ мала вона золоту кадильницю і ковчег завіта, окований усюди золотом, а в ньому посудина золота з манною, і жезло Ааронове зацьвівше, і скрижалі завіта,

⁵ а над ним херувими слави, отїнюючі ублагальню. Про се не слід нині говорити порізно.

⁶ Як же се так устроєно, то в перву скиню завсїди входили сьвященики, правлячи служби;

⁷ у другу ж раз у рік сам архиерей, не без крові, котру приносить за себе і за людські провини.

⁸ Сим ясує Дух сьвятий, що дорога у сьвятиню ще не явилась, доки перва скиня стоїть.

⁹ Котра єсть образ часу настоящего, в котрому приносять ся і дари і жертви, що не можуть звершити по совісті того, хто служить,

¹⁰ а були тільки в їжах і напїтках, та у всяких обливаннях і установах тіла, накинуті аж до часу направи.

¹¹ Христос же, прийшовши яко Архиерей грядущих благ, із більшою і звершеніщою скинею, нерукотвореною, се єсть не такого будування,

¹² анї з кровю козлиною, нї телячою, а своєю кровю, увійшов раз у сьвятиню, знайшовши вічне відкупленне.

¹³ Бо коли кров волова та козина і попїл з яловиці, окроплюючи осквернених, осьвячує на тілесну чистоту;

14 то скільки більше кров Христа, що Духом вічним приніс себе непорочного Богу, очистить совість вашу від мертвих діл, щоб служити Богу живому?

15 І задля того Він посередник нового завіту, щоб, як станеться смерть, на одкуплення переступів, що (були) у першому завіті, прийняли покликані обітницю вічного насліддя.

16 Де бо єсть завіт, там мусить прийти й смерть завітуючого.

17 Завіт бо після мертвих має силу: яко ж бо нічого не стоїть, доки жив завітуючий.

18 Тим же й первий не був освячений без крові.

19 Як вирік бо Мойсей всяку заповідь по закону всім людям, то взявши крові телячої та козлиної з водою та червоної вовни та гисопу, покropив і саму книгу і весь народ,

20 глаголючи: „Се кров завіту, котрий завітував вам Бог.“

21 І скиню і весь посуд служебний кровю так само покropив.

22 А мало не все кровю очищається по закону, і без пролиття крові не буває оставлення (гріхів).

23 Оце ж треба було, щоб образи небесного сим очищались, саме ж небесне лучшими жертвами, ніж сі.

24 Не в рукотворену бо сьвятиню ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб нині являтися лицю Божому за нас,

25 ані щоб много раз приносити себе, яко ж архиерей входить у сьвятиню по всі роки з чужою кровю;

26 (а то б треба було Йому много раз страдати від настання сьвіту) а нині раз у конці віків явив ся на знівеченне гріха жертвою своєю.

27 І як призначено людям раз умерти, а потім суд,

²⁸ так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих, удруге без гріха явить ся ждучим Його на спасенне.

10

¹ Маючи бо закон тїнь будучих благ, а не самий образ річей, щороку тими самими жертвами, які приносять без перестану, ніколи не може звершити приступаючих.

² Ато б перестали приносити їх, не мавши вже ті, хто служить, ніякої совісти за гріхи, раз очистившись.

³ А в них що року (робить ся) спомни гріхів.

⁴ Не можна бо, щоб кров волова та козлина знімала гріхи.

⁵ Тим же, входячи у сьвіт, глаголе: „Жертви і приносу не схотїв еси, тіло ж наготовив Менї еси.

⁶ Огняні жертви і (жертви) за гріх не вподобав еси.

⁷ Тодї я сказав: Ось, йду (у починї книги написано про мене) вчинити волю Твою, Боже.“

⁸ Сказавши вище: „Що жертва і принос і огняні жертви і (жертви) за гріхи не схотїв еси, ані вподобав еси,“ котрі по закону приносять ся,

⁹ потім рече: „Ось, йду вчинити волю Твою, Боже.“ Зносить перве, щоб друге поставити.

¹⁰ По сїй-то волї осьвячені ми одним приносом тіла Ісус-Христового.

¹¹ І всякий же сьвященик стоїть що-дня служачи і много раз ті ж самі жертви приносячи, котрі ніколи не можуть зняти гріхів.

¹² Він же, принїсши одну жертву за гріхи, сїв на завсїди по правиці Бога,

¹³ дожидаючи далїй, доки положять ся вороги Його підніжком ніг Його.

14 Одним бо приносом звершив на віки освячуємих.

15 Сьвідкує ж нам і Дух сьвятий; по реченому бо перше:

16 „Се завіт, що завітувати му з ними після тих днів“, глаголе Господь: „Давши закони мої в серця їх, і в думках їх напишу їх,

17 і гріхів їх і беззаконий їх не споминати му вже.“

18 А де відпущенне гріхів, там нема вже приносу за гріхи.

19 Оце ж, брате, маючи свободу входити у сьвятиню кровю Ісусовою,

20 дорогою новою і живою, котру обновив нам Він завісою, се єсть тілом своїм,

21 і Єрея великого над домом Божим,

22 приступаймо з щирим серцем в повноті віри, окропивши серця від совісти лукавої, і обмивши тіло водою чистою;

23 держімо непохибне визнання надії (вірен бо Той, хто обіцяв)

24 і назираймо один одного, заохочуючи до любови і добрих діл,

25 не покидаючи громади своєї, як у деяких є звичай, а один одного піддержуючи, і стілько більше, скілько більше бачите, що наближуєть ся день.

26 Бо коли ми самохіть грішимо, прийнявши розум правди, то вже не зостаєть ся жертви за гріхи,

27 а якесь страшне сподіванне суду і огняний гнів, що має пожертви противників.

28 Хто відцурав ся закону Мойсейового, при двох або трьох сьвідках, смерть йому без милосердя:

29 Скільки ж, думаєте, гіршої муки заслужить, хто Сина Божого потоптав і кров завіту, котрою осьвятить ся, вважав за звичайну, і Духа благодати зневажив?

30 Знаємо Того, хто промовив: „Мені відомщенне, я віддам, глаголе Господь“; і знов: „Господь судити ме людей своїх.“

31 Страшно впасти в руки Бога живого.

32 Згадайте ж перші дні, в котрі ви, просьвітившись, перенесли велику боротьбу терпіння,

33 то на зневагу і знуцання виставлювані, то буваючи спільниками тих, що так жили.

34 Бо і в моїх кайданах ви зо мною мучились, і жакуванне маєтків ваших з радістю приймали, відаючи, що маєте собі маєток на небесах вічний і луччий.

35 Не кидайте ж сьміливости вашої, котра має нагороду велику.

36 Терпінне бо вам треба мати, щоб, волю Божу вчинивши, прийняли обітуванне.

37 Вже бо незабаром ось, ось Грядущий прийде, і не загаєть ся.

38 „А праведний з віри жив буде,“ і: „Коли хто малодушен, не вподобає душа моя його.“

39 Ми ж не малодушні (собі) на погибель, а віруючі на спасенне душі.

11

1 Віра ж єсть підстава того, на що вповаємо, доказ (певність) річей невидимих.

2 Через неї бо були сьвідчені старі.

3 Вірою розуміємо, що віки стали ся словом Божим, щоб з невидимого видиме постало.

4 Вірою приніс Авель луччу жертву Богу ніж Каїн, через котру сьвідчено (йому), що він праведний, як сьвідкував про дари його Бог; нею він, і вмерши, ще говорить.

⁵ Вірою Єнох перенесен, щоб не бачити смерти, і „не знайдено його; бо переніс його Бог“: перед перенесенням бо його свідчено, „що угодив Богу.“

⁶ Без віри ж не можна угодити; вірувати мусить бо, хто приходить до Бога, що Він єсть, і хто Його шукає, тих нагороджує.

⁷ Вірою, звістку прийнявши Ной про те, чого ніколи не видано, в страсі (Божому) збудовав ковчег на спасенне дому свого; котрим осудив світ, і став ся наслідником праведности, по вірі.

⁸ Вірою, покликаний Авраам, послухав, щоб вийти на те місце, котре мав прийняти в наслідде, і вийшов, не знаючи, куди йде.

⁹ Вірою оселився у землі обітуваній, яко чужій, живучи в наметах, з Ісааком і Яковом, спільними наслідниками того ж обітування.

¹⁰ Дожидав бо города, що має основини, котрого будівничий і творець Бог.

¹¹ Вірою і сама Сарра прийняла силу на зачатте насіння і мимо пори віку вродила, тим що вірним уважала Того, хто обітував.

¹² Тим же і від одного, та ще помертвілого, народилось множество, як зорі небесні і як піску край моря безліч.

¹³ По вірі померли ті всі, не прийнявши обітниць, а оддалеки видівши їх, і вірували, і витали, і визнавали, що вони чужениці і захожі на землі.

¹⁴ Бо которі таке говорять, виявляють, що отчини шукають.

¹⁵ І справді, коли б ту памятали, з якої вийшли, мали б вони нагоду вернутись.

¹⁶ Нині ж луччої бажають, се єсть небесної; тим і не соромить ся їх Бог, називати ся Богом їх: наготовив бо їм город.

17 Вірою привів Авраам, спокушуваний, Ісаака (на жертву); єдиногодітного приніс, прийнявши обітницю,

18 про котрого було глаголано: „Що в Ісааку назветь ся тобі насінне,“

19 подумавши, що і з мертвих силен Бог воскресити; тим і прийняв його в образі (воскресення).

20 Вірою в грядуще благословив Ісаак Якова та Ісава.

21 Вірою Яков, умираючи, благословив кожного сина Йосифового і „склонивсь на верх жезла свого“.

22 Вірою Йосиф, умираючи, про виход синів Ізраїлевих згадав, а про кості свої заповів.

23 Вірою Мойсей, народившись, хований був три місяці від батьків своїх, коли виділи вони, що дитина гарна, і не злякались повеління царського.

24 Вірою Мойсей, будши великим, відрік ся звати ся сином дочки Фараонової,

25 а лучче зволив страдати з людьми Божими, ніж дізнавати дочасної розкоші гріха,

26 більшим багатством над Єгипецькі скарби вважаючи наругу Христову; озираєсь бо на нагороду.

27 Вірою покинув Єгипет, не боячись гніва царєвого; устояв бо, яко такий, що Невидомого видить.

28 Вірою зробив пасху і пролитте крови, щоб губитель первороджених не займав їх.

29 Вірою перейшли вони Червоне море, як по суходолу; що спробувавши Єгиптяне, потопились.

30 Вірою стіни Єрихонські попадали, після семидневних обходин.

31 Вірою Раава блудниця не згинула з невірними, прийнявши підглядників з миром.

³² І що мені ще казати? не стане бо мені часу оповідати про Гедеона, та Варака, та Самсона, та Єтая, та про Давида і Самуїла, та про пророків,
³³ котрі вірою побивали царства, робили правду, одержували обітування, загороджували пащі левам,
³⁴ гасили силу огню, втікали від гострого меча, робились потужними від немочи, бували міцні в бою, обертали в ростіч полки чужоземців;
³⁵ жінки приймали мертвих своїх з воскресення; інші ж побиті бували, не прийнявши збавлення, щоб лучче воскресенне одержати;
³⁶ другі ж наруги та ран дізнали, та ще й кайдан і темниці;
³⁷ каміннем побиті бували, розпилювані, допитувані, смертю від меча вмирили, тинялись в овечих та козиних шкурах, бідуючи, горюючи, мучені,
³⁸ (котрих не був достоен сьвіт,) по пустинях скитались та по горах та по вертепах і проваллях земних:
³⁹ І всі ці, одержавши сьвідченне вірою, не прийняли обітування,
⁴⁰ тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершенне.

12

¹ Тим же оце й ми, маючи кругом нас таку тьму сьвідків, відложивши всяку гордість і гріх, що путав нас, з терпіннем біжим на боротьбу, що перед нами,
² дивлячись на Ісуса, починателя і звершителя віри, котрий замість радости, яка була перед Ним, витерпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правиці престола Божого.

³ Подумайте бо про Того, хто витерпів од грішників такий перекір проти себе, щоб не внивали, ослабши в душах ваших.

⁴ Ще ви аж до крові не стояли, борючись проти гріха,

⁵ і забули напомин, що до вас, як до синів, глаголе: „Сину мій, не гордуй караннем Господнім, ані слабни, докоренний від Нього;

⁶ кого бо любить Господь, карає; і бє всякого сина, котрого приймає.“

⁷ Коли каранне терпите, Бог до вас такий, як до синів: чи єсть бо такий син, котрого не карає батько?

⁸ Коли ж ви пробуваєте без карання, котрого спільниками стались усі, то ви неправого ложа діти, а не сини.

⁹ Ще ж, мали ми батьків, тіла нашого карателів, та й поважали їх; то чи не геть більше коритись нам Отцю духів, і жити мемо?

¹⁰ Ті бо на мало днів, як самі знали, карали нас; а Сей на користь (нашу), щоб ми були спільниками сьвятости Його.

¹¹ Усяка ж кара на той час не здаєть ся радощами, а смутком; опісля ж дає оwoщ впокою тим, що нею навчені правди.

¹² Тим же „зомлілі руки і зомлілі коліна випростайте“,

¹³ і „стежки праві робіте ногами вашими“, щоб не звернуло кульгаве з дороги, а лучче сцілилось.

¹⁴ Дбайте про впокій з усіма і про сьвятість, без чого ніхто не побачить Бога,

¹⁵ наглядаючи, щоб хто не відпав од благодати Божої, щоб який гіркий корінь, угору виросши, не зашкодив вам, і тим не опоганились многі;

¹⁶ щоб не був хто блудник, або необачний, як Ісав, що за одну страву оддав первородство своє.

17 Знаєте бо, що і опісля, як схотів наслідувати благословенне, відкинуто його; місце бо покаяння не знайшов, хоч і з слізми шукав його.

18 Не приступили бо ви до гори, до котрої доторкаємої і до палаючого огню, і хмари, і темряви і бурі,

19 і до трубного гуку, і голосу мови, котрий хто чув, то благали, щоб до них не мовило ся слово:

20 (бо не видержали наказу: „Хоч і звір доторкнеть ся до гори, буде каміннем побитий, або стрілою пробитий.“

21 І, таке страшне було видінне, що Мойсей сказав: „Я в страсі і трепеті.“)

22 А приступили ви до Сионської гори і до города Бога живого, Єрусалима небесного, і до тьми ангелів,

23 до громади і церкви первородних, на небесах написаних, і до судді всіх, Бога, і до духів праведників звершених,

24 і до Посередника завіта нового, Ісуса, і крові кроплення, що промовляє лучче, ніж Авелева.

25 Гледіть, щоб не відректись глаголющого. Коли бо вони не втекли, одрікшись пророкувавшого на землі, то геть більше ми, одрікшись небесного,

26 котрого голос тоді захитав землю, нині ж обітував, глаголючи: „Ще раз потрясу не тільки землю, та й небом.“

27 Се ж: „ще раз“ показує переміну потрясеного, яко створеного, щоб пробувало нерухоме.

28 Тим же царство нерухоме приймаючи, маємо благодать, котрою треба нам служити до вподоби Богу з шанобою і страхом.

29 Бо наш Бог — огонь пожирающий.

13

¹ Братня любов нехай пробуває.

² Гостинности не забувайте, через се бо инші, не відаючи, вгостили ангелів.

³ Памятайте вязників, мов би з ними ви увязнені, бідолашних, самі будши в тілі.

⁴ Чесна женитва у всіх і ложе непорочне; блудників же і перелюбників судити ме Бог.

⁵ Не срібллюбиві обичаєм, довольні тим, що єсть. Сам бо рече: „Не оставлю тебе, ані покину тебе.“

⁶ Так що сьміло можемо сказати: „Господь моя поміч; не бояти мусь: що вдіє мені чоловік?“

⁷ Поминайте наставників ваших, що глаголали вам слово Боже; і позираючи на кінець їх життя, послідуйте вірі їх.

⁸ Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і на віки.

⁹ У всякі чужі науки не вдавайтесь. Добре бо благодаттю покріпляти серця, а не їжами, з котрих не мали користи ті, що пішли за ними.

¹⁰ Маємо жертівню, з котрої не мають права їсти, хто служить скінї.

¹¹ Которих бо животних кров уносить в сьвятиню архиерей за гріхи, тих мясо палить ся осторонь стану.

¹² Тим і Ісус, щоб осьвятити людей своєю кровю, осторонь воріт пострадав.

¹³ Тим же оце вийдімо до Нього осторонь стану, дізнаючи наруги Його.

¹⁴ Не маємо бо тут сталого города, а того, що буде, шукаємо.

¹⁵ Тим оце через Нього приносємо жертву хвалення без перестанку Богу, се єсть „овощ уст“, що визнають імя Його.

16 Благотворення ж і подільчivosti не забувайте; такими бо жертвами вельми догоджують Богу.

17 Слухайте наставників ваших і коріть ся (їм); вони бо пильнують душ ваших, яко мають перелік оддати; щоб з радістю се робили, а не зітхаючи; не користь бо вам се.

18 Моліте ся за нас: уповаємо бо, що добру совість маємо, у всьому хотячи добре жити.

19 Найбільше ж благаю се чинити, щоб скоро вернено мене вам.

20 Бог же впокою, що підняв з мертвих великого Пастиря вівцям через кров завіту вічного, Господа нашого Ісуса Христа,

21 нехай звершить вас у всякому доброму ділі, щоб чинили волю Його, роблячи в вас любе перед Ним, через Ісуса Христа, котрому слава до віку вічного. Амінь.

22 Благаю ж вас, братте, прийміте се слово напому: бо коротко написав вам.

23 Знайте, що брата нашого Тимотея випущено, з котрим, коли скоро прийде, побачу вас.

24 Витаєте всіх наставників ваших і всіх сьвятих. Витають вас ті, що з Італії.

25 Благодать з усіма вами. Амінь.

До Жидів писано з Італії через Тимотея.

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-02-05

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Jun 2026 from source files
dated 12 Dec 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358